

LA NOIA DE LA PISCINA

MARIA ENRICH MURT

La Lina i el Dan van arribar a l'hotel un matí d'agost d'una calor ofegadora. La Lina hi havia reservat una suite per passar uns dies de vacances amb el seu fill adolescent. Era un d'aquests grans hotels construïts per als turistes a les costes del sud. La Lina i el Dan eren els únics catalans. La Lina es va instal·lar a l'habitació de matrimoni; el Dan, al sofà llit de la saleta. Mentre la Lina buidava les dues enormes maletes amb els seus vestits i cosmètics, el Dan va sortir a la terrassa per veure el mar que es gronxava endavant i endarrere, com un bressol enorme.

Després de dinar, mentre la Lina feia trucades amb el mòbil, el seu fill, avorrit, va baixar a la piscina. Feia molta calor. Estirada en una gandula, una noia se'l va mirar i va somriure. Després, s'hi va acostar i van posar-se a parlar. Era bonica i molt simpàtica. El Dan es va sentir alhora gran i protegit. Sensacions noves.

—Esta noche, con el grupo, vamos a un macro concierto cerca de aquí. ¿Te apuntas?

Demandar permís per sortir a la nit, no va ser cap problema. La Lina més aviat se'n va alegrar. Ella ja havia fet plans per anar a sopar amb un antic company.

Al Dan li va costar de trobar el lloc on havien quedat. Quan hi va arribar, suat i esbufegant, va veure com es tancava la porta del darrer cotxe i tot seguit es posava en marxa. Ningú no va fer cas d'aquell xicot que arribava corrent just al lloc on feia tan poc s'havien distribuït en grups per pujar als cotxes. Excepte la noia de la piscina que li va fer senyals amb la mà a través del vidre del

darrere. El Dan no va entendre què li volia dir.

Se'n va tornar a la suite de l'hotel. La Lina s'havia posat un vestit negre, curt i cenyit, que li resseguia les formes encara esveltes del seu cos i li deixava al descobert unes cames llargues de color de mel. S'estava acabant de pintar els ulls quan el Dan va entrar.

—Eh! Què ha passat?

—No res —va fer ell lacònic. Es va asseure al sofà i va engegar el televisor.

—Que no us heu trobat?

—...

—Dan, no em sents?

Ell va seguir amb els ulls clavats a la pantalla.

—Dan, contesta'm quan et faig una pregunta!

—I tu, quantes preguntes no m'has contestat, eh? Contesta'm: què estem fent aquí? Per què m'has fet venir? I per què no em vas deixar anar als campaments com l'any passat? Contesta'm! Contesta'm! Contesta'm!

La mare va treure un moment el cap per la porta de l'habitació amb el pintallavis als dits:

—Va, Dan, no et posis melodramàtic, que no n'hi ha per a tant...

El Dan es va aixecar de mal humor i es va topar amb la seva pròpia imatge reflectida al mirall. Es va mirar un moment i es va trobar ridícul amb aquella samarreta que li havia comprat la mare. Era *pija*, com tota la roba que li comprava ella. L'odiava. Va agafar unes tisores i va començar a tallar, primer les mànigues, després el coll...

La mare va aparèixer arreglada, a punt per sortir:

—Què fas, Dan? Tan mono que estaves amb la samarreta nova!

Es va posar les sabates de taló, va fer un intent de petó al seu fill, i va sortir.

Tot just la mare va ser fora, algú va trucar a la porta.

—Hòstia puta! No tens la clau?— va cridar el Dan.

—La clau?— va repetir una veu jove i d'accent inexpert, com un eco dolç.

El Dan va obrir la porta. La noia de la piscina estava allà. Havia baixat del cotxe i li proposava d'anar a fer una volta per la platja.

—La playa es tan bella bajo la luz blanca de la luna!

MARIA ENRICH MURT (Igalada, 1957). Autora de literatura infantil i juvenil. Professora de literatura catalana a l'institut Pere Vives i Vich i conductora de clubs de lectura a la Biblioteca Central d'Igalada. És fundadora i membre del consell de redacció de la *Revista d'Igalada*.

